

Nummer 14 | 15. Juli 1917 | 66. Aargang

Tale af Præsident Charles W. Penrose,

holdt ved Generalkonferencen i Salt Lake City den 6. April 1917.

Det er et stort Privilegium, vi alle nyder, som er i denne Forsamling i Eftermiddag, at være i Stand til at komme tilstede her i Tabernaklet for at overvære denne Konference; og jeg lykønsker alle, som var nærværende i Formiddag og hørte vor elskede Præsident Joseph F. Smiths Tale. En Herre, der ikke hører til vort Samfund, var nærværende; han var kommen langt østerfra i Forretningsanliggender og ikke i Anledning af Konferencen; denne Herre udtalte til en Ven her, at det var vel værd at rejse over Fastlandet alene for at høre denne Tale af Præsident Smith; og jeg billiger fuldstændig hans Udtalelse; thi jeg følte ligeledes, at om der ikke blev andet fremholdt for de Folk, som er komne tilstede her fra Bjergdalene, og nogle fra andre Egne, end hvad vi allerede har hørt, saa vilde de være vel tilfredse med at komme tilstede her og nyde dette Privilegium, at lytte til de inspirerende og belærende Ord, som var udtalte ved det allerede afholdte Møde.

Jeg fryder mig ved at nyde det Privilegium i Eftermiddag at staa op og bære mit Vidnesbyrd angaaende Sandheden af de Ord, vi lyttede til. De gik til Sjælens Inderste. Guds Aand var udgydt iblandt os, og vi havde visselig Grund til at fryde os. Fredens Aand var udgydt iblandt os, den Aand, som kommer fra Jesus Kristus, som er vort aandelige Hoved, og hvis Kirke vi er Medlemmer af. Vi nyder den Velsignelse at være en Part af Kristi Kirke. Denne Kirke er hans Kirke, kaldt efter ham, og givet Navn af ham, og den er vedvarende ledet af ham. Denne Kirke er Kristi Kirke, og det er ham, som gjennem Joseph Smith og hans Efterfølgere har givet os Aabenbaringerne, specielt de Aabenbaringer og Lærdomme, som indeholdes i Lærdommens

og Pagtens Bog, og som er givet til os i vore Dage til Kirkens Vejledning, som han har erklæret skal faa Overmagt over enhver Fjende, om hans Folk, „den Højestes Hellige", vil holde de Pagter og Befalinger, som han har aabenbaret til dem, til deres nærværende Vejledning og evige Frelse.

Den yndige Sang, der lige har været sunget for os, bringer mig til at overveje nogle Ting, som jeg ikke særlig havde tænkt paa i Dag. Vi er forsamlede her paa en Dag, som i hele Kristenheden, saakaldet, bliver højtideligholdt som en Mindedag om Kristi Korsfæstelse. Næste Søndag er kaldt Paaskesøndag, som bliver helligholdt til Minde om Kristi Opstandelse Søndagen efter hans Korsfæstelse; og de Ord, som saa klart blev sunget til os i Eftermiddag, var Ord, som en af Oldtidens Hellige, som en af de ældste Skribenter og Profeter, hvis Ord har været bevarede, og som er komne til os, har skrevet, nemlig Jobs Ord, som vi finder i det gamle Testamente, og som lyder:

„Og jeg veed, at min Gjenløser lever, og at han som den sidste skal staa op over Støvet. Og naar min Hud, saaledes sønderslidt, er borte, og jeg er blottet for mit Kjød, skal jeg skue Gud." (Job 19 : 25, 26.)

Jeg har ofte undret mig over, hvorledes det kan være, at vore Venner i Kristenhedens forskjellige, sekteriske Samfund, ikke har forstaaet den fulde Sandhed, som er indeholdt i disse Jobs Ord. De foregiver at tro paa et Liv efter Døden; de tror, at naar Folk dør, gaar de enten til Himmelen eller til Helvede, de tror, at Jesus Kristus døde og viste sig siden efter for sine Apostle; men som en Almindelighed tror de ikke, at han viste sig for dem i sit naturlige, kjødelige Legeme. Dette er meget mærkeligt, eftersom Beretningerne, som vi har, skrevet af hans Apostle, som saa ham, lyder paa, at de saa Mærkerne af Naglerne, som var drevne gjennem hans Hænder paa Korset, og Mærkerne efter det romerske Spyd, som var stukket i hans Side; og han erklærede til dem, at han var ikke en Aand. Han kom ikke til dem for at faa dem til at tro paa et Liv efter Døden, thi de troede allerede derpaa. Dette troede ogsaa Farisæerne og andre jødiske Sekter, men han sagde:

„Ser mine Hænder og mine Fødder, at det er mig selv; føler paa mig og ser; thi en Aand har ikke Kjød og Ben, som I se, at jeg har. Og da han havde sagt dette, viste han dem sine Hænder og sine Fødder. Men da de af Glæde herover endnu ikke kunde tro og undrede sig, sagde han til dem: „Have I her noget at spise?" „Og de gave ham et Stykke af en stegt Fisk og af en Honningkage. Og han tog det og spiste det for deres Øjne." (Luk. 24 : 39—43.)

Hvad skete dette for? Dette skete rimeligvis for at bevise for dem Sandheden af Læreprincippet vedrørende Opstandelsen fra de døde, ikke alene Sandheden af Læren om, at der er et Liv efter Døden, at Aanden lever, skjønt Legemet hviler i Graven, men Sandheden af Læren om Opstandelsen, Legemets Opstandelse fra Støvet. Dette maa staa klart for dem, som læser denne Beretning og ikke søger at bortforklare den.

I det nye Testamente findes Vidnesbyrd af flere af Apostlene med Hensyn til, at Kristus opstod fra de døde. I det første Brev til Korinthierne, i det femtende Kapitel, berettes angaaende Kristi Død, hans Begravelse og hans Opstandelse, og angaaende, hvorledes han viste sig

adskillige Gange for sine Apostle, og derefter for mere end fem Hundrede Brødre paa een Gang, og angaaende hans Himmelfart. Og Paulus tilføjer sit eget personlige Vidnesbyrd om, at han havde set den opstandne Jesus af Nasaret; og den Bevisførelse, som han fremsatte for, at Menneskene skal opstaa, henholder sig til de Vidnesbyrd, som jeg i Korthed har omtalt. Han siger: „Men nu er Kristus oprejst fra de døde, som Førstegrøde af de hensovede"; og han fremsætter, at om Kristus opstod fra de døde, skal vi ogsaa opstaa, og at om Kristus ikke opstod fra de døde, da er vi for stedse døde, efter at Aanden har forladt vore Legemer og Døden er indtraadt; „men", siger han, „nu er Kristus oprejst fra de døde".

Foruden de Vidnesbyrd, som fremsættes i det nye Testamente vedrørende Kristi Opstandelse, specielt ogsaa Vidnesbyrdene i Johannes Aabenbaring i Forbindelse med, hvad Herren viste Apostelen Johannes i Syner paa Øen Patmos, har vi Vidnesbyrdet, som er fremsat i Mormons Bog, at Jesus Kristus aabenbarede sig paa Amerikas Fastland til Nefiterne og viste dem Naglegabene i sine Hænder og Spydmærket i sin Side, saa at de kunde forstaa, at Læren angaaende Legemets virkelige Opstandelse er en sand Lære, og at, idet Jesus opstod fra de døde, han blev, hvad han erklærede sig selv at være: „Opstandelsen og Livet." Han muliggjorde Opstandelsen og bar sit personlige Vidnesbyrd vedrørende Menneskenes Opstandelse. Han sagde:

„Den Time kommer, paa hvilken alle de, som ere i Gravene, skulle høre hans Røst, og de skulle gaa frem, de, som have gjort det gode, til Livets Opstandelse, men de, som have gjort det onde, til Dommens Opstandelse." (Joh. Ev. 5 : 28, 29.)

Nu, i disse sidste Tider, har vi Joseph Smith og Sidney Rigdons Vidnesbyrd, som de er givne i det 76. Kapitel i Pagtens Bog, at de ogsaa saa Kristus ved Guds højre Haand, han, den opstandne Frelser, som havde Magt til at bringe andre ud af Graven, og at ved ham og formedelst ham alle Mennesker skal opstaa, hvorvel alle ikke skal opstaa samtidig, eller efter Opstandelsen opnaa den samme Herlighed, men opstaa med den Klasse, de tilhører. Alle Adams Sønner og Døtre skal opstaa fra de døde efter den Plan, Gud har lagt, og opnaa en eller anden Grad af Herlighed, om de er værdige dertil; thi kun nogle faa af Jordens Indbyggere, som har modtaget Lyset og Sandheden og derefter modstaaet Lyset og kommet i Besiddelse af den Aand, som kommer fra den onde, som bringer Dødens Magt over Menneskene, og som efter deres Hjertes onde Ønsker udgyder uskyldigt Blod, og som synder imod den Helligaand, og overtræder de helligste Pagter, som Menneskene kan slutte med Gud, disse kan ikke indgaa til Herlighed; men endogsaa disse skal opstaa fra de døde og indtræde i deres rette Plads, som berettet i det 88. Kapitel i Pagtens Bog. Vi har tillige Vidnesbyrd fra nogle, som nu lever, at de har set vor Frelser, Jesus Kristus, som opstod fra de døde, idet de har set ham i Syner. Alle disse Vidnesbyrd, samlede under et, giver os vidunderlige, herlige Beviser for, at Menneskene i Ordets bogstavelige Forstand skal opstaa fra de døde.

Vi Sidste-Dages Hellige, som er samlede her, tilhører den opstandne Frelsers Kirke. Han er Hovedet for Kirken; han lod den blive oprettet

paa Jorden; han styrer den; hans Aand er i Kirken, og det er ved denne Aand, at alle Aabenbaringer, som har været nedskrevne under hans Navn, har været givne; og jeg takker Gud, at det ogsaa er ved denne Aand, at vi nu er ledte, ikke alene formedelst Inspirationen, vore Ledere modtager fra samme, men Inspirationen, enhver af os modtager i vor Sjæl, om vi virkelig har modtaget Sandheden og vandrer i dens Lys. Thi Kristi Aand hviler paa Kirken, og i Henhold til Medlemmernes Trofasthed og deres Adlydelse af Kristi Befalinger er de oplyste af ham ved den Helligaands Kraft; og denne Kraft udgaar fra Guds Nærværelse gjennem det umaadelige Rum, og formedelst denne Aand kjender Gud alle Mennesker og gjennemskuer dem, idet Gud selv, Faderen, som en Personlighed dvæler i Evighedens Skjød, som Præsident Smith vidnede om i Formiddag. I hans Lignelse er vi skabte, han, som er Jesu Kristi af Nasarets Fader, og er hans aandelige Fader, som han er „alle Aanders Fader"; og Jesus af Nasaret er vort levende Hoved; han er denne Kirkes Hoved, og hans Aand er i Kirken og oplyser alle, som er villige til at modtage Lyset.

Hvilket velsignet Privilegium nyder vi ikke som Sidste-Dages Hellige, at blive døbt til ham, ikke alene at blive „født af Vand" ved at blive døbt i Vand, men at blive „født af Aanden", blive omgivet, døbt, styrket, oplivet og oplyst ved den Helligaands Kraft, som levendegjør alle Ting formedelst Jesus Kristus vor Herre. Og det er ham, som vi anerkjender som vor Frelser og Forløser, og det er formedelst vort Haab til ham, at vi forventer at opstaa fra de døde, naar Tidens Fylde kommer, og svare for de Gjerninger, som var gjorte i det dødelige Legeme. Dette er noget, som er værd at tænke over. Vi er ansvarlige Væsener, og derfor maa vi aflægge Regnskab for Herren vedrørende os selv og blive dømte efter vore Gjerninger, efter, hvad der staar nedskrevet i Bøgerne. Vi er ansvarlige; Ansvarlighed var ligesom indplantet i os i vor første aandelige Tilværelse, i vor Forudtilværelse, idet vi var givet Viljens Frihed og var givet Handlefrihed. Han, som er givet Handlefrihed af Gud, den evige Fader, er i sit inderste Væsen i Besiddelse af ikke alene en fri Vilje, men Magt til at vælge mellem det gode og det onde, Magt til at forkaste det gode, eller forkaste det onde, og i Benyttelsen af denne sin Handlefrihed er han ansvarlig for alt, hvad han gjør. Paa Grund af denne Ansvarlighed kan vi tale om „den evige Dom". Alle vil blive dømte „i Henhold til deres Gjerninger, efter Ting, som ere skrevne i Bøgerne". Hvad Slags Bøger disse er, gjør mindre til Sagen, kun, at de vil blive Bøger, som indeholder vor Levnetsbeskrivelse; og i Henhold til vore Gjerninger bliver vi dømte. Som vore Handlinger har været, saa er vi. Hvis vi gjør ondt, vil der ganske naturlig være en ond Indflydelse hos os, og hvis vi elsker at gjøre det gode, er der en god Indflydelse og en god Aand tilstede hos os og omkring os, og i vort hele Væsen, og vi er styrkede i vor hele Natur som Følge deraf. Om vi er lastefulde, ugudelige og oprørske, vil vort onde, vederstyggelige Liv efterlade sig Præg i vort hele Væsen. Virkningerne deraf vil give sig tilkjende. Disse Ting vil

blive tilkjendegivet paa ligesaa naturlig en Maade, som naar vi aabner en Bog, fremstillet af Papir, og i hvilken der er skrevet med Blæk.

Dette er alvorlige Ting for os at overveje denne Tid paa Aaret. Hvad enten Datoerne, som Folk har sat, er nøjagtig rigtige eller ikke, gjør mindre til Sagen. Dette er i hvert Fald den Tid paa Aaret, da Kristi Korsfæstelse, Begravelse og Opstandelse fandt Sted, han, som var den største Personlighed, der nogensinde vandrede paa Jorden, han, som var Guds førstefødte Søn i den aandelige Forudtilværelse, den „førstefødte blandt mange Brødre", og som er Guds enbaarne Søn i Kjødet, Verdens Forløser, Menneskenes Frelser, hvem vi saa højlig ærer, og i hvis Navn vi tilbeder den sande og levende Gud. Jesus Kristus, vor Forløser, har i sin Kjærlighed til os som Medlemmer af hans Kirke aabenbaret mange ypperlige og herlige Sandheder, og givet os mangfoldige Belærelser med Hensyn til, hvorledes vi bør forholde os i alle Ting, og hvad vi bør gjøre som Medlemmer af hans Kirke; og der bliver givet os Lejlighed til at lære at kjende disse Ting. Mange af disse aabenbarede Lærdomme er nedskrevne i Bøger, som er trykte, og vi kan læse dem, naar som helst vi har dem ved Haanden. Vi bør alle have de hellige Skrifter, som indeholder disse saa vigtige Lærdomme, i vore Hjem, nemlig: Bibelen, Mormons Bog, Pagtens Bog, og Bogen kaldet: „Den kostelige Perle", samt andre Bøger og Skrifter, der er trykte til vor Vejledning og Retledelse. Af disse forskjellige Bøger kan vi lære angaaende vor himmelske Fader og angaaende Jesus Kristus, vor Forløser; og alle de Aabenbaringer, der er givet os til Vejledning, er komne fra ham, hvorfor vi i Aabenbaringerne i Pagtens Bog læser: „Lytter til Jesu Kristi Stemme, den store „Jeg er"."

(Fortsættes.)

Om „Arvesynden".

(Fra »Millennial Star«.)

Lærepunktet om „Arvesynden" saakaldet, er ligesaa vidt udbredt som de af Kristenhedens Sekter og Partier, der lærer og tror samme. Det har sin Oprindelse fra det store Frafald, og har forplantet sig fra Slægt til Slægt indtil vore Dage. Det er Grundvolden for spæde Børns Bestænkelse eller saakaldte Daab, og følgelig Ophavet til denne meningsløse Handling. Det er Aarsagen, hvorfor Sektererne lærer, at „i Mennesket bor intet godt", og paa denne Paastand saavel som paa Læresætningen: „tro kun, saa bliver Du salig", hviler alle de falske, grundløse, ufornuftige og skriftstridige Slutninger, hvormed Kristendommens Bekjendere stiller sig tilfreds med Hensyn til Salighedsanliggendet. De paastaar alle, at Mennesket fødes med en syndig Natur, lever i Synd, er aldeles uduelig til det gode og dør i Synd; og dersom de skulle blive salige, maa de følgelig frelses i Synd. Alle Partier er enige i, at siden der findes Synd og dens gruelige Følger, maa der nødvendigvis have været en første Synd; men det er om Følgerne af denne første Synd, hvori Meningsforskjellen ligger. Den almindelig antagne

Theori er, at eftersom Adam, det første Menneske og den hele Menneskeslægts Fader, syndede, saa skulde ikke alene alle Mennesker lide Følgerne af hin Synd, ved at Døden kom over alle, men den blev ogsaa forplantet ved Avlingen og virker skadeligt paa alle Adams Efterkommere, som derfor holdes moralsk ansvarlige for den.

For at støtte denne Theori anføres saadanne Skriftsteder som: „Ved eet Menneske kom Synden ind i Verden, og Døden ved Synden"; „ligesom alle dø i Adam, saa skulle og alle levendegjøres i Kristo"; men disse Skriftsteder have tydelig nok ikke Hensyn til noget andet end de fysiske Virkninger af hin første Synd — Døden, og Forløsningen fra denne Straf ved Opstandelsen. Der anføres ogsaa andre Steder af den hellige Skrift, som er fuldkommen fremmede for Emnet, men som uinspirerede Mænd klynger sig til som Støtte for deres Yndlingstheori, hvilken de gjør Brug af, naar de ikke er istand til at gjøre Rede for Menneskets nærværende sunkne og fordærvede Tilstand.

At en Synd kun kan tilregnes Overtræderen eller den, som begaar samme, er en Sandhed, som ikke behøver noget Bevis, men at Virkningerne af en Synd kunne finde Sted og udøve deres Indflydelse i mange Slægtled, godtgjør vor Erfaring og Kundskab om de menneskelige Forhold. Den første Synd skulde altsaa kun gjælde den første Overtræder, men dens fordærvelige Følger kunde bæres ned ad Tidens Støm og angribe utallige Slægtled.

Fornuften kunde her spørge, om alle Mennesker skulle holdes moralsk ansvarlige for hin første Synd saa vel som at lide de naturlige Følger, som hin første Synd foraarsager i fysisk Henseende ved at bevirke Død og hele dens Følge af Elendighed, Sorg og Lidelse? Aabenbaringen hjælper os til at besvare dette Spørgsmaal, idet den udtrykkelig siger os, at ligesom Døden kommer over alle formedelst ens Overtrædelse uden nogen Deltagelse fra deres Side, saaledes faar de alle Del i de dødes Opstandelse formedelst ens Forsoning uden nogen Medvirkning fra deres Side.

At Forældrenes Synder virker paa Børnenes legemlige Konstitution, er indlysende for enhver Jagttager, thi Naturen vil aldrig lade nogen overtræde dens Love ustraffet; og om vi formedelst vore Forældres Overtrædelser af Guds Bud har arvet Svaghed og Sygdom, saa maa vort Afkom ogsaa lide under de skadelige Virkninger deraf.

Hvis for Eksempel en Person ved Ødselhed og Udsvævelse sætter sin Formue overstyr, eller paa Grund af Udygtighed til at bestyre sine Affærer, saa vel som af andre Aarsager, bliver forarmet, saa maa Børnene nødvendigvis deltage i Følgerne deraf, og lide Sorg og Nød. Men at paastaa, at de er moralsk ansvarlige for Handlinger, som de ikke kunde raade for, eller som de ikke begik, vilde være at fornærme Guds og Naturens Retfærdighed. Da den store Jeg er udtordnede fra Bjerget Sinaj hine evige Principper, grundede paa Ret og Billighed, og som kjendes under Navn af de „ti Bud", og sagde: „Jeg vil hjemsøge Fædrenes Misgjerninger paa Børnene, indtil tredie og fjerde Led", havde det tydelig Hensyn til de timelige Følger deraf, hvilket hele Guds Handlemaade med hint Folk tilstrækkelig beviser. Bevaret som

et særskilt og af ham udvalgt Ejendomsfolk er de levende Vidnesbyrd om Opfyldelsen af Forjættelserne, givne til Fædrene, medens ogsaa de gjentagne Straffedomme, som paaførtes dem, og som baade Skyldige og Uskyldige maatte lide, var de uundgaaelige Virkninger af Retfærdighedens Lov, der kræver Opfyldelse af dens Bud, og som, naar den overtrædes, vil ved de paafølgende Virkninger straffe ikke alene den virkelig Skyldige, men formedelst dem ogsaa de Uskyldige, saalænge som de er forenede i Samfunds- og Slægtskabsbaand.

Saaledes lider ikke alene Drankeren, Spilleren eller den Ugudelige selv for sine onde Gjerninger, men hans uskyldige Hustru og Børn maa ogsaa smage de bitre Frugter deraf. Og saaledes er det den hele Menneskeslægts Lod at lide Følgerne af Synden i timelig Henseende og tilsidst smage Døden, medens det er for deres egne personlige Synder, de er moralsk ansvarlige for al Jordens Dommer, som naaderig sætter dem, formedelst Opstandelsen, i Besiddelse af alt det, som de tabte ved den første Afvigelse fra den celestiale Lov.

Sangere, Profeter og inspirerede Mænd i alle Tidsaldre, saa vel som Guds Søn, plejede med Velbehag at omtale Barndommens Uskyldighed og det barnlige Sinds pletfrie Renhed. „Lader smaa Børn komme til mig og formener dem ikke, thi Guds Rige hører saadanne til." „Uden I blive som Børn, kunne I ingenlunde indgaa i Guds Rige." Disse Frelserens Ord kuldkaster aldeles den Paastand, at Børn komme til Verden bebyrdede med Vægten af Arvesynden; men at de derimod er rene, uskyldige og skikkede for Guds Rige.

Menneskets Aand vil vende tilbage til den Gud, som gav den — vende tilbage for at aflægge Regnskab for dens Mission i denne lavere Tilværelse, og for de Aarsager, som har fordunklet den pletfrie Renhed, den havde, da den forlod Aandeverdenen; men den vil aldrig blive draget til Ansvar for en Synd, den ikke har begaaet, heller ikke for andres Handlinger, hvorover den ingen Raadighed havde. Aabenbaringen og Fornuften siger, at Mennesket maa gjøre Regnskab for de Gjerninger, som er gjorte i Legemet, og Retfærdigheden forkynder, at for den „første Synd eller Overtrædelse" er en Forsoning beredt, given og annammet, som vil bryde Dødens Baand og gjengive Mennesket sin fulde Organisation formedelst Opstandelsen. Forsoningen strækker ogsaa til at fyldestgjøre for hvert Menneskes personlige Synder; for saa mange nemlig, som ville antage og opfylde Evangeliets Betingelser (Omvendelse, Tro og Daab til Syndernes Forladelse), hvilke Guds Naade tilbyder dem. Derved sikrer de sig Frelse og Ophøjelse i Guds Rige, og en evig Salighed beredes dem.

— Misundelsens Kval er som et Sandkorn i Øjet, der gnides længere og længere ind.

Han, som stræber efter Fuldkommenhed, er en viis Mand.

En Missionærs Ansvar.

Det Ansvar, der paahviler en bemyndiget Herrens Tjener, med at bringe Menneskene det frelsende Budskab, som han er udsendt for at forkynde, er i Sandhed stort og beskjæftiger derfor ogsaa hans Tanker tidligt og sent. Naar han saaledes lægger Mærke til den store Menneskemasse, som han bevæger sig iblandt, fyldes Sindet med Uro ved Tanken om, at de alle er Sønner og Døtre af vor himmelske Fader, men vandrer uden Gud i Verden, og i de fleste Tilfælde kun søger det, som hører denne Verden til, medens de ringeagter og forkaster den frelsende Plan, som tilbydes dem. Samtidig føler en saadan Missionær, der ikke er en Lejesvend, det store Ansvar, der paahviler ham ved at være en Hyrde for „Faarene", der staar under hans Opsyn, da han veed, at „Ulvene" er mange og graadige og har ingen Barmhjertighed med Faarene. Naar han samtidig ser det lille Antal Medhjælpere, der er beskikket til at staa ham bi i den ansvarsfulde Gjerning, opstaar der atter Ængstelse i Sindet for, at nogle af Flokken af „Ulve i Faareklæder" skal lade sig vildlede fra den rette Vej og blive et Offer for falske og bedrageriske Indflydelser. Med saadanne Tanker er en ansvarsbevidst Missionær beskjæftiget om Dagen; og medens han søger den nødvendige Hvile paa sit natlige Leje, vækkes han af sin Slummer, og med ængstelige Følelser grunder han paa, hvorledes han paa bedste Maade kan værne om dem, han er sat som Husholder for, saa at han kan give dem „deres tillagte Spise i rette Tid". „Salig, siger Herren, er den Tjener, hvilken hans Herre, naar han kommer, finder at gjøre saaledes." De grusomme Forhold, som raader over alt paa Jorden, og som bliver mere og mere rædselsfulde saavel paa Land som paa Hav, presser sig ind paa hans Sind; thi han veed, det er en Dag til Advarsel, som gjælder alle Folk. Medens han ligger vaagen og overvejer disse Scener, der den ene efter den anden passerer for hans Blik, er der en blid Stemme, der hvisker til ham: Staa op! søg hen til din gode Ven og Raadgiver, Mormons Bog, der saa ofte har talt Fred til din Sjæl, aabn den gyldne Bogs Blade og læs det første Kapitel, dit Øje falder paa. Den hviskende Stemme bliver efterkommet, og i Nattens Stilhed læste Nedskriveren følgende meget betydningsfulde Tale, der blev holdt af en af Herrens Profeter, der for Aarhundreder tilbage levede paa det vestlige Fastland, Amerika, nemlig Profeten Nefi. Hans Tale, der staar i Forbindelse med de sidste Tiders store Begivenheder, bliver aldrig gammel og kan derfor blive læst til megen Oplysning af saavel Kirkens Medlemmer som andre sandhedssøgende Sjæle:

„Og det skal ske, at den Herre Gud skal begynde sit Værk iblandt alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk, for at tilvejebringe sit Folks Gjenoprejsning paa Jorden. Og den Herre Gud skal dømme de Fattige i Retfærdighed og straffe med Upartiskhed for de Sagtmodiges Skyld paa Jorden. Og han skal slaa Jorden med sin Munds Ris, og med sine Læbers Aande skal han ihjelslaa de Ugudelige. Thi Tiden kommer snart, da den Herre Gud skal gjøre en stor Adskillelse iblandt

Folket; og de Ugudelige vil han udrydde, men han vil spare sit Folk, ja, om det end sker, at han maa udrydde de Ugudelige ved Ild. Og Retfærdighed skal være hans Lænders Bælte, og Trofasthed hans Hofters Bælte; og en Ulv skal holde sig til et Lam, og en Parder skal ligge hos et Kid, og en Kalv og en ung Løve og fedt Kvæg tilhobe, og et lidet Barn skal drive dem. Og Koen og Bjørnen skulle gaa i Græs, deres Affødninger skulle ligge hos hverandre, og Løven skal æde Straa som en Okse. Og det diende Barn skal forlyste sig hos en Øgles Hul, og et afvant Barn skal stikke sin Haand i en Basilisks Hule. De skulle ej gjøre Ondt, og ej fordærve Noget paa min Helligheds hele Bjerg; thi Jorden skal være fuld af Herrens Kundskab, ligesom Vandet skjuler Havets Bund. Og alle de forskjellige Folks Gjerninger skulle blive bekjendtgjorte; ja, Alt skal blive kundgjort for Menneskenes Børn. Der er Intet, som er lønligt, uden det jo skal blive aabenbaret; der er ingen Mørkets Gjerning, uden den jo skal komme for Lyset, og der er Intet, der er bundet paa Jorden, uden det jo skal blive løst. Derfor Alt, som har været aabenbaret for Menneskene, skal paa den Dag aabenbares, og Satan skal i en lang Tid ikke mere have Magt over Menneskenes Børns Hjerter. Og nu, mine elskelige Brødre, maa jeg slutte min Tale.

Og nu, mine elskelige Brødre, slutter jeg Nephi, med at profetere for eder. Og jeg kan kun skrive Lidet om det, som jeg veed visselig vil ske; ligeledes kan jeg kun skrive nogle faa af min Broders Jakobs Ord. Og det, som jeg har skrevet, er mig nok, med Undtagelse af nogle faa Ord, som jeg skal tale angaaende Kristi Lære; derfor vil jeg tale tydelig til eder, i Lighed med mine Profetiers Tydelighed. Thi min Sjæl finder Behag i Tydelighed, thi paa denne Maade virker den Herre Gud iblandt Menneskenes Børn. Thi den Herre Gud oplyser Forstanden, og han taler til Menneskene i Overensstemmelse med deres Sprog og deres Fatteevne. Derfor ønsker jeg, at I skulle ihukomme, at jeg har talet til eder om den Profet, som skulde døbe det Guds Lam, der skulde borttage Verdens Synder, hvilken Profet Herren viste mig. Og nu, dersom det Guds Lam, han, som er hellig, skulde have behov at blive døbt med Vand, for at fuldkomme al Retfærdighed, hvor meget mere behøve da ikke vi, som ere uhellige, ligeledes at blive døbte med Vand? Og nu vil jeg spørge eder, mine elskelige Brødre, hvorledes Guds Lam fuldkommer al Retfærdighed ved at blive døbt med Vand? Vide I ikke, at han var hellig? Men uagtet han var hellig, viste han dog Menneskenes Børn, at han ydmygede sig for Faderen ifølge Kjødet og vidnede for Faderen, at han vilde være ham lydig i at holde hans Bud. Og den Helligaand kommer ned over ham i en Dues Skikkelse, efter at han er døbt med Vand. Og atter: Det viser Menneskenes Børn Stiens Tranghed og Portens Snæverhed, hvorigjennem de skulle gaa ind, idet han satte dem Eksemplet. Og han sagde til Menneskenes Børn: Følger mig! Derfor, mine elskelige Brødre, kunne vi følge Jesus, medmindre vi ere villige til at holde Faderens Bud? Og Faderen sagde: Omvender eder, omvender eder, og bliver døbte i min elskelige Søns Navn. Og ligeledes kom Sønnens Røst til mig, sigende: Den, som

døbes i mit Navn, til ham vil Faderen give den Helligaand, ligesom til mig; derfor følger mig, og gjører de Ting, som I have set mig gjøre. Og saaledes veed jeg, mine elskelige Brødre, at dersom I af eders ganske Hjerte følge Sønnen, og I handle uden Svig og Hykleri for Gud, men med sand Forsæt omvende eder fra eders Synder, vidnende for Faderen, at I ere villige til at paatage eder Kristi Navn ved Daab; ja, ved at følge eders Herre og Frelser ned i Vandet, i Overensstemmelse med hans Ord; se, da skulle I faa den Helligaand; ja, da kommer Daaben med Ild og med den Helligaand, og da kunne I tale med Engles Tunge og raabe Lov og Pris for den Israels Hellige. Men, mine elskelige Brødre, saaledes kom Sønnens Røst til mig, sigende: Efter at I have omvendt eder fra eders Synder og vidnet for Faderen ved Vanddaaben, at I ere villige til at holde mine Bud, og have annammet Daaben med Ild og med den Helligaand, og kunne tale med en ny Tunge, ja, med Engles Tunge, og I derefter skulde fornægte mig, da vilde det have været eder bedre, om I ikke havde kjendt mig. Og jeg hørte en Røst fra Faderen, som sagde: Ja, min Elskeliges Ord ere sande og trofaste. Den, som bliver bestandig indtil Enden, skal blive salig. Og nu, mine elskelige Brødre, heraf veed jeg, at uden at Menneskene vedbliver et følge den levende Guds Søns Eksempel indtil Enden, kan han ikke blive salig. Derfor gjører det, hvorom jeg har talet til eder, og hvilket jeg har set, at eders Herre og Gjenløser vil gjøre; thi af denne Aarsag er dette blevet mig vist, at I maatte kjende Porten, hvorigjennem I skulle indgaa. Thi Porten, hvorigjennem I skulle indgaa, er Omvendelse og Daab med Vand, og da kommer eders Synders Forladelse ved Ild og ved den Helligaand. Og da ere I paa denne lige og snævre Sti, som fører til evigt Liv; ja, da ere I indgangne gjennem Porten, da have I handlet i Overensstemmelse med Faderens og Sønnens Bud, og da have I annammet den Helligaand, hvilken vidner om Faderen og Sønnen, i Opfyldelse af den Forjættelse, som han har gjort, at dersom I gik ind ad denne Vej, skulle I faa. Og nu, mine elskelige Brødre, efter at I ere komne ind paa denne lige og snævre Sti, spørger jeg, om Alt er gjort? Se, jeg siger eder, nej; thi I kunne ikke være komne saa vidt uden formedelst Kristi Ord, med urokkelig Tro paa ham, idet I ganske forlade eder paa hans Fortjeneste, som er mægtig til at frelse. Derfor maa I stræbe fremad med Standhaftighed i Kristus, og have et fuldkomment klart Haab og Kjærlighed til Gud og alle Mennesker. Og om I saaledes mætte eder med Kristi Ord samt stræbe fremad og udholde indtil Enden, se, saa siger Faderen, skulle I faa det evige Liv. Og nu se, mine elskelige Brødre, denne er Vejen; og der er ingen anden Vej og intet andet Navn givet under Himmelen, hvorved Mennesket kan blive salig i Guds Rige. Og nu se, dette er Kristi Lære, og Faderens og Sønnens og den Helligaands eneste og sande Lære, hvilke ere een Gud, uden Ende. Amen.

Og nu se, mine elskelige Brødre, jeg antager, at I grunde noget i eders Hjerter over, hvad I skulle gjøre, efter at I have betraadt denne Vej. Men se, hvorfor grunde I over disse Ting i eders Hjerter?

Erindrer I ikke, at jeg sagde til eder, at efter at I havde annammet den Helligaand, skulle I tale med Engles Tunge? Og hvorledes kunne I tale med Engles Tunge, uden formedelst den Helligaand? Engle tale formedelst den Helligaands Kraft, og derfor tale de Kristi Ord. Derfor sagde jeg til eder: Mætter eder med Kristi Ord, thi se, hans Ord vil kundgjøre eder Alt, hvad I skulle gjøre. Og dersom I nu, efter at jeg har talet disse Ord, ikke kunne forstaa dem, er det, fordi I ikke bede, ej heller banke paa; og derfor bringes I ikke til Lyset, men maa omkomme i Mørket. Thi se, jeg siger eder atter, at dersom I ville betræde denne Vej og annamme den Helligaand, skal den vise eder Alt, hvad I skulle gjøre." (Anden Nephis Bog fra 8. Vers i 30. Kap. til 6. Vers i 32. Kapitel.)

I den anførte Tale kjendes den sande Hyrdes Røst, der lyder trøstende til de fattige og sagtmodige paa Jorden og leder dem ind i det tabte Paradis skjønne og fredelige Hjem; thi Guds Hellige, „de, som have troet paa den Hellige i Israel, de, som have baaret Verdens Kors og foragtet dens Skam, de skulle arve Guds Rige, hvilket var beredt for dem fra Verdens Grundvold blev lagt, og deres Glæde skal vorde fuldkommen for evigt".

Vi kan ikke finde mere passende Ord til at udtrykke de Tanker, som besjæler vort Sind, naar vi overvejer de herlige Principper, der indeholdes i Kristi Lære; thi vi veed, de er Guds evige Sandheder, som nu tilbydes Menneskene.

Hans J. Christiansen.

Udviklingen af de menneskelige Evner.

Mennesket er skabt i „Guds Billede". Det har sit oprindelige Udspring fra ham. Det var hans Barn i Aandernes Verden, før det fik Tilværelse paa Jorden, og derfor er det udrustet med sjælelige Evner og Egenskaber, som det kan gjøre Brug af for at udvikle sig fremad mod Fuldkommenhedens Maal, hvilket er det ideale Maal, som Menneskene absolut ikke maa slaa af paa, men stedse hige fremad imod. Og det vil kunne naas, om vi stiler derimod, thi vi er Guds Børn og vil faa Arveret med Guds enbaarne Søn, Jesus Kristus, vor Frelser, om vi her i Livet adlyder Guds Befalinger. Fuldkommenheden kan opnaas, thi ellers vilde Frelseren aldrig have befalet: „Værer da fuldkomne!" Den Kjendsgjerning, at de, som adlyder Kristi Befalinger, skal arve Guds Rige og blive delagtiggjorte i det Herlighedsliv, som Kristus var i Besiddelse af før hans jordiske Fødsel, er et Bevis paa, at Fuldkommenheden kan naas. Benytter vi vore medfødte Evner og uddanner vor Karakter i Overensstemmelse med Kristi Evangeliums Fordringer, da er vi forjættede, at vi skal arve det evige Liv i al sin Herlighedsfylde. Adlyder vi Guds Befalinger, idet vi gjør den rette Brug af de Evner, Herren har skjænket os, da vil vi gradvis skride fremad mod Fuldkommenhedens Maal og erholde Frelse og Ophøjelse i Guds Rige i Jesu Kristi hans enbaarne Søns Navn.

Niels F. Green.

Tale af Charles A. Callis,

Præsident over Sydstaternes Mission,

holdt ved Generalkonferencen i Salt Lake City den 8. Oktober 1916.

Der er skrevet i Salomons Ordsprog: „Naar der ikke er profetiske Syner, bliver et Folk tøjlesløs". (29 : 18.) Den anden Dag, før jeg rejste fra Syden for at komme hen til Konferencen, modtog jeg et Brev fra en af vore unge Ældster. I dette Brev sagde han: „Jeg ønsker at være en slig Missionær, som min Moder tænker, at jeg er." Denne unge Mand har det rette Syn og den rette Forstaaelse; og naar han virker i Overensstemmelse med denne idealistiske Forstaaelse af, hvad der er krævet af en Missionær, vil han sikkert ogsaa blive en slig Missionær, som hans kjære Moder beder Herren hjælpe ham til at blive.

I en af Chattanoogas omliggende Landdistrikter er der en stor Høj. Fornylig sendte en videnskabelig Forening to Repræsentanter til Stedet for at forestaa Udgravninger i Højen og udfinde, hvad der muligvis skjultes i samme. De udfandt, at Højen var en stor Grav, der var fyldt med Ben af døde Mennesker. Udgravningen tilkjendegav, hvilken Skjæbne, der havde overgaaet en Mængde Mennesker en Gang i længst forsvunden Tid. Præsterne i denne By undredes med mange andre over, hvem disse Folk kan have været, og spekulerede over, hvorfor de var blevne begravede i een stor Fællesgrav. Om disse Præster var aandelig seende, vilde de kunne forstaa, hvem disse Folk var, thi deres Sind vilde blive oplyst, og de vilde komme i Besiddelse af Kundskab desangaaende. Jeg gav en af disse Præster en Mormons Bog og sagde til ham, at i de hellige Skrifter, som denne Bog indeholdt, vilde han finde historiske Beretninger om det Folk, som disse døde, jeg har omtalt, tilhørte. Denne Massedød af Oldtidsfolk i Amerika var forudsagt af en af Profeterne, som levede iblandt dem. Han advarede Folket, at hvis de vedvarende levede ugudeligt og vedblivende gjorde Oprør mod Gud og overtraadte hans Befalinger, skulde deres Ben blive ophobede som Dynger paa Jordens Overflade. Denne Høj i Chattanooga er et kraftigt Vidnesbyrd om, at denne Forudsigelse har været opfyldt. Denne Gravhøj staar som en Advarsel til Menneskene om, at „Syndens Løn er Døden", men at paa den anden Side „Guds Naadegave er et evigt Liv i Kristus Jesus, vor Herre."

Det Rige, som Profeten Daniel vidnede om skulde blive oprettet i de sidste Dage, og „som i al Evighed ikke skal forgaa, og hvis Regjering ikke skal overlades til noget andet Folk" end det Folk, til hvem Rigets Anliggender er overdraget, dette Rige er oprettet og skal „bestaa evindelig". Han siger: „Men Riget og Herredømmet og Rigernes Magt under al Himmelen skal gives til et Folk af den Højestes Hellige; hans Rige er et evigt Rige, og alle Herredømmer skulle tjene og lyde ham." (Dan. 7 : 27.) Den almægtige Gud har oprettet dette Rige i Styrke og Skjønhed til Frelse for Menneskene.

Hvorledes kan det være, at mange Mennesker ikke kan se dette?

Jesus giver Svaret i sine Ord til Nikodemus, idet han sagde til denne jødiske Raadsherre: „Sandelig, sandelig siger jeg Dig, uden nogen bliver født paany, kan han ikke se Guds Rige.“ (Joh. 3 : 3). Fremdeles: „Uden nogen bliver født af Vand og Aand kan han ikke komme ind i Guds Rige. Hvad der er født af Kjødet er Kjød; og hvad der er født af Aanden, er Aand.“ (Joh. 5 : 5, 6.) Saaledes, Brødre og Søstre, naar en Mand er døbt med Neddyppelsens eller Begravelsens Daab til Syndernes Forladelse og modtager den Helligaands Gave ved Haandspaalæggelse af Guds autoriserede Tjenere, denne Mand er igjenfødt, og hans aandelige Øjne oplades, saa han kan se og kjende Guds Rige, i hvilket Rige han bliver indført ved Evangeliets Kraft for at erholde Ophøjelse og blive kronet med Herlighed, om han vedblivende tjener Gud i Himlen.

Da Præstedømmets Kvorumer var organiserede, sagde Profeten Joseph Smith, at de var organiserede i Henhold til, hvad der var vist ham i et Syn. Jeg bevidner for Eder, som en ydmyg Guds Tjener, at Joseph Smith paabegyndte dette Værk og oprettede Kirken i Henhold til den Inspiration og Fuldmagt, som han fik fra den almægtige Gud, og i Henhold til, hvad Herren viste ham. Men, naar Menneskene taler om den skjønne Fuldkommenheds Styrke, der er forbunden med Administrationen af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, saa tilegner vi os ikke Æren derfor. Kirken er ikke fremkommen efter en Plan, der var udtænkt af Mennesker. Den er ikke af jordisk Oprindelse, men den var oprettet i Henhold til de Syner og Aabenbaringer, som Profeten Joseph Smith modtog fra Gud; og hertil, Sidste-Dages Hellige, er Eders Haab knyttet; af denne Grund kan I erholde Frelse ved Evangeliet, vi har annammet. I det vi veed, at denne Kirke var organiseret ved den almægtige Guds Kraft, kan vi gaa ud i Verden og med Kraft formane Menneskene til Omvendelse og indbyde dem til at blive „Guds Arvinger og Jesu Kristi Medarvinger“.

Lad os ikke smigre os selv med, at der er Personsanseelse hos Gud. Som Ruin og Død kom til Oldtidsfolkene, der levede paa dette Fastland, som Syndestraf, saaledes vil Udøvelsen af ugudelige Handlinger i vor Tid paaføre denne Nation og andre Nationer Herrens Straffedomme. Er det ikke frygteligt at tænke sig, at mange Mennesker ikke vil tage Initiativet til at leve et retfærdigt Liv, før Guds Straffedomme kommer over dem? Behøver vi ikke hver Dag og hver Time paa Dagen at efterleve Evangeliets Bud i alle Enkeltheder og omvende os fra Synd? Sikkerlig! thi, som Profeten fordum sagde, idet han overvejede Menneskenes faldne Tilstand og Ubodfærdighed og overvejede de ugudeliges Stilling: „Der er ikke en retfærdig Mand paa Jorden, som gjør godt og synder ikke.“ Omvendelse betyder en fuldstændig Sindsforandring og Bortvendelse fra, hvad der er af en ond Natur. Frygt for Straf for begaaede Synder er ikke Omvendelse. Alene Sorg over Synden er ikke Omvendelse, men en Forandring i vor hele Livsvandel og udvist Villighed til at gjøre Guds Villie, idet vi adlyder hans Bud, det er ægte Omvendelse og den Omvendelse, som vil frelse og ophøje det enkelte Individ saa vel som vor Nation og alle Nationer. Gud

sender mange Prøvelser til Menneskene for at helliggjøre deres Hjerter. Naturligvis, Omvendelse tilvejebringes ved Ordets Prædiken, men Gud har fundet det passende i alle Tidsaldre at sende Menneskene Prøver, for at deres Tanker derved, saa vel som ved Ordets Prædiken, kunde blive ledte til ham, saa at de kunde lære, at der er en Gud i Himlen, og at vi skylder ham Lydighed.

I det 32. Kapitel af Almas Bog findes der en Beskrivelse om, hvorledes mange fattige Folk blev forbudte Adgang til Kirkerne af de fra den sande Gudsdyrkelse afvegne Zoramiter, og deres hovmodige Præster, og hvorledes disse fattige Folk kom til Herrens Tjener Alma, der virkede som Missionær blandt dem, for at modtage Raad af ham, og han sagde til dem:

„Fordi I ere nødsagede til at være ydmyge, ere I velsignede, thi et Menneske søger undertiden at omvende sig, naar han er nødsaget til at være ydmyg; og visselig, hvo som omvender sig, skal finde Naade; og den, der finder Naade og bliver bestandig indtil Enden, skal blive salig. Og nu, som jeg sagde Eder, fordi I vare nødsagede til at være ydmyge, bleve I velsignede. Men tror I ikke, at de ere mere velsignede, som oprigtigt ydmyge sig formedelst Ordet? Jo, den, der oprigtigt ydmyger sig og omvender sig fra sine Synder, samt bliver bestandig indtil Enden, han skal blive salig, ja, meget saligere end de, der ere nødsagede til at være ydmyge, paa Grund af deres store Fattigdom. Salige ere derfor de, som ydmyge sig, uden at være nødsagede til at være ydmyge; eller med andre Ord, salige ere de, som tro paa Guds Ord og blive døbte uden Hjertets Gjenstridighed, ja, uden at være nødte eller tvungne til at kjende Ordet, førend de ville tro." (13.—16. V.)

Gud erklærer i Pagtens Bog, at efter Ældsternes Vidnesbyrd til Menneskene i Verden om Evangeliets Gjengivelse og Saliggjørelses-Planen vilde han sende et Vidnesbyrd ved Jordskjælv, Pest, Krig og Hungersnød. Bliver ikke disse Ord fuldbyrdede? Jordens Nationer har vendt det døve Øre til de indstændige Henvendelser og indtrængende Vidnesbyrd, de har modtaget af Guds Tjenere. I deres opblæste Stolthed og deres Stivsindethed har de ikke modtaget Guds Ord, som har været forkyndt for dem i Venlighed og Kjærlighed, og nu udgaar hans Straffe lig Torden over Jorden, og ud af Røgen og Støvet og alt det skrækkelige, som følger af Krigen, vil der ligesom staa skrevet for Øjnene med Blodbogstaver: „Syndens Sold er Døden." For alle, som vil se, vil det staa klart, at Herren handler retfærdig. Men han vil være naadig mod de, som staar tilbage, og utallige Tusinder af Mænd og Kvinder vil komme til ham, modtage Evangeliet og blive velsignet af ham.

Jeg bærer mit Vidnesbyrd til Eder, Brødre og Søstre, at Jesus Kristus er den levende Guds Søn. Jeg veed, at dette er sandt. Jeg bevidner ogsaa, at Joseph Smith var den Højestes Profet, en Mand, som skuede ind i Himmelen, en udvalgt Guds Tjener, som gav sit Liv for Guds Riges Sags Skyld; som ved Guds Kraft oprettede Kirken og prædikede Evangeliet, for at Menneskene kunde komme til Gud og ved Kristus blive frelste i hans Rige. Jeg bærer ogsaa mit Vidnesbyrd til Eder, at Kirkens nuværende Præsident er en Guds Profet, og at det er lige saa nødvendigt at tro, at Kirken nu som i Jesu Dage er

ledet af Profeter og Apostle. Og naar Folk forglemmer denne store Sandhed, er det et Tegn paa, at de ikke holder sig Evangeliets Herlighed klart for Øje, men at deres Syn er dunkelt. Brødre og Søstre! Lad os bevare Guds Aand brændende i vore Hjerter, saa at vi stedse maa have for Øje, hvad der hører Guds Rige til, og saa, at det aldrig maa blive sagt eller skrevet om os, at, fordi vi ikke kunde se de Ting, som hører hans Rige til, forgik vi i Vantro.

Gud velsigne dette Folk og lægge sin Velsignelse til Evangeliets Administration. Evangeliet spreder sig blandt Nationerne, som lever paa Jorden. Evangeliets Værk er bestemt til at sejre og skal skride sejrende frem ved Ordets Forkyndelse i Kjærlighed og Mildhed. Formaalet med Evangeliets Forkyndelse og Administration er, at Mænd og Kvinder kan blive velsignede, og Gud blive mere og mere æret af Menneskene, ved at de elsker ham i deres Hjærter, adlyder ham og holder hans Befalinger. Jeg bærer dette Vidnesbyrd til Eder i Jesu Kristi Navn. Amen.

Dødsfald.

Jacob Jensen fra Fountain Gren, Utah, afgik ved Døden den 8. April efter tre Ugers Sygdom. Aarsagen til hans Død var Blodforgiftning.

Br. Jensen var født den 1. Maj 1853 i Koldt nær ved Aarhus. Hans Forældre annammede Evangeliet samme Aar og emigrerede til Utah i 1857, trækkende Haandkærre fra Jowa City til Salt Lake City, 1300 engelske Mil. Afdøde har udført to Missioner til Danmak, nemlig i Aarene 1882—84 og i 1908—10. Begge Gange virkede han i Aarhus Konference. Han efterlader sig 10 Børn. Hans Hustru døde for seks Aar siden.

Begravelsen fandt Sted den 10. April fra Fountain Green Mødehus under Ledelse af Biskop J. T. Oldroyd.

— Lorenzo Jensen døde den 10. April i L. D. S. Hospital, Salt Lake City, som Følge af et Ulykkestilfælde i Forbindelse med Lungebetændelse.

Afdøde var født i Mantua, Utah, for 43 Aar siden og var en Søn af Biskop Peter Jensen. Han var en anset og agtet Borger og en virksom Arbejder i sit Ward, der har været hans Hjem hele hans Liv. Han udførte en Mission til Skandinavien for nogle Aar siden. Han efterlader sig Hustru og fem Børn.

Begravelsen fandt Sted den 13. April fra Mantua Ward Forsamlingshus under meget stor Deltagelse fra Slægt og Venner.

— Broder Thorkel Poulsen afgik ved Døden den 14. Juni i Stavanger og blev begravet den 20. Juni under stor Deltagelse saa vel af Familiens Vennekreds som af Kirkens Medlemmer.

Broder Poulsen var født den 11. September 1841 i Bergfjeld og forenede sig med Kirken ved Daab den 30. Maj 1880 i Stavanger og

har stedse trofast opfyldt sine kirkelige Pligter og været Evangeliets Sag inderlig hengiven. Han efterlader sig Hustru og fem Børn. En Søn og en Datter er bosatte i Amerika.

Kom nu med!

Mel.: »Come along!«

Kom nu med, kom nu med, hver, som Zion har kjær,
Og syng til Guds Ære, og glem al Besvær!
Følg med, o følg med til den hellige Stad;
Sig Babel Farvel, og i Herren vær glad!

Kor:

:|: Kom nu med til det nye Jerusalems Stad;
Vor Frelser er Fører, følg ham og vær glad! :|:

Kom nu med! Kom nu med! Sku Guds Zion i vest,
Og smyk Dig til kommende Tusindaarsfest!
Følg med, o følg med, ikke nølende staa,
De villige Perleports-Staden skal naa!

Kom nu med, kom nu med, o vær ikke forsagt;
Vorherre velsigner enhver, som staar Vagt
Mod Synden og strider for Sandhed og Ret;
Naar Herren vi tjener, da Byrden bli'r let!

Kom nu med, kom nu med; frygt ej Helvedes Hær;
Guds Engle de rene af Hjertet staar nær,
Beskytter hans Børn, som med ham slutter Pagt,
De lydige, som paa hans Ord giver Agt!

Kom nu med, kom nu med, hver en Broder og Ven;
Følg Jesus, vor Frelser, som fører os hen
Til Herligheds-sale, naar Rejsen er endt;
Til Faderen, naar vi ham trofast har tjent!

Niels F. Green.

— Den fattige Mand, som er aandelig rig, er uendelig meget rigere end den rige Mand, som er aandelig fattig.

Indhold:

Udgivet og forlagt af H. J. Christiansen, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).